

POZNAŃ BAROQUE II

ARPARLA

Davide Monti

Davide należy do całkiem licznej grupy muzyków, którzy znani są przede wszystkim wtajemniczonym. Nie dlatego, że się jakoś specjalnie ukrywają albo stosują wyrafinowane techniki kamuflażu. Idą po prostu swoimi własnymi drogami, a w dzisiejszych czasach oznacza to z reguły marsz pod prąd. Kiedy po raz pierwszy spotykamy takich wykonawców, zadajemy natychmiast pytanie: „jak to możliwe, że nigdy wcześniej o nich nie słyszeliśmy?”. Każdy przypadek jest inny, ale najczęściej mają wspólny mianownik. Jest nim brak zdolności do zawierania kompromisów i to na wszystkich poziomach, na jakich rozgrywa się życie muzyczne. Czy chodzi o kwestie czysto artystyczne i estetyczne, czy o biznesowe, czy o równowagę pomiędzy życiem zawodowym i rodzinnym, tacy muzycy dokonują wyborów ambitnych i nieoczywistych. Za tą wierność sobie płacą zwykle mniejszą popularnością i koniecznością pokonywania niezliczonych trudności, ale jednocześnie cieszą się szacunkiem środowiska, a także sympatią słuchaczy, którzy mieli szczęście się na nich natknąć. Davide Monti stara się być skrzypkiem „barokowym” w sposób konsekwentny, co możemy przełożyć na „bezkompromisowy”. W jego grze odnajdujemy to wszystko, co w przypadku najsztywniejszych nawet skrzypków bywa jedynie słowną deklaracją. Pełne finezji ornamentacje, oryginalne improwizacje, świetne pomysły repertuarowe dają nam poczucie, że mamy do czynienia z muzykiem, który rozumie, że instrumentalisci XVII i XVIII wieku byli de facto współkompozytorami wykonywanych przez siebie utworów. Nic zatem dziwnego, jeśli będziemy mieć kłopot z rozpoznaniem linii melodycznej w jakiejś doskonale znanej nam kompozycji. Melodię trzeba będzie dopiero wyłowić z sieci ozdobników, zmieniających się niespodziewanie temp, ekspresyjnych pauz, zaskakujących artykulacji i nieprzewidywalnie rozwijających się fraz.

www.arparla.it

Maria Christina Cleary

Kilkadziesiąt strun barokowej harfy sprawia Marii mniej problemów niż linie lotnicze. Grać na harfie można się nauczyć, ale przekonać linie lotnicze, żeby wzięły instrument na pokład już niekoniecznie. Gdyby tak można było rozstawić barokowe harfy po całej Europie, marzy Maria, gdy wsiada do samochodu w swoim domu we Włoszech, by udać się na koncert gdzieś na Północy kontynentu. Czasami udaje się pożyczyć instrument na miejscu, ale to rzadkie przypadki. Między innymi ta, wydawałoby się banalna okoliczność, sprawia, że harfa nie jest instrumentem zbyt często pojawiającym się na scenie, a szkoda, bowiem jej dźwięk jest jednym z tych niewielu, do których w barokowym kontekście jeszcze się nie przyzwyczailiśmy i które mogą wzbogacić nasz obraz muzyki dawnej o kolejny sonorystyczny wymiar. Lepiej byłoby zresztą powiedzieć: „wymiar”, ponieważ harfa zmieniała się w tempie zbliżonym do zmian, jakich doświadczały instrumenty klawiszowe. Maria może o tym opowiadać godzinami - pracuje właśnie nad doktoratem, poświęconym oczywiście historii harfy i związanej z tym wspaniałym instrumentem praktyce wykonawczej.

www.arparla.it

EUBO

Barokowa Orkiestra Unii Europejskiej (EUBO)

Kulturalny Ambasador Unii Europejskiej

Barokowa Orkiestra Unii Europejskiej jest wyjątkowa: co roku prowadzi przesłuchania i wybiera nowych muzyków. Ulotność orkiestry sprawia, że jej koncerty są szczególne – wykonania na żywo pozwalają zachwycić się pełnią umiejętności technicznych najlepszych młodych muzyków barokowych w Europie, zjednoczonych w uzależniającym, niczym nieprzyćmionym poczuciu radości.

Muzycy EUBO pochodzą z krajów Unii Europejskiej. Spotykają się, aby w ciągu sześciu miesięcy zdobyć doświadczenie we wspólnej pracy z najlepszymi dyrygentami z całego świata. W 2012 roku są to: Lars Ulrik Mortensen, Margaret Faultless, Riccardo Minasi i Paul Agnew. Tournée koncertowe obejmują wszystkie zakątki Europy – od słynnych sal koncertowych, przez letnie festiwale w nadmorskich miejscowościach, klasztory ukryte w barwnych jesiennych lasach, aż do zimowych świąt w pięknych kościołach. Pomiędzy tymi podróżami, EUBO ma swoje rezydencje – Echternach w Luksemburgu, Les Jardins des Agréments we Francji, Kloster Michaelstein w Niemczech, Pavia we Włoszech i Gent w Belgii. Każde z tych miejsc jest miejscem znaczącym w świecie europejskiej muzyki barokowej.

Działalność EUBO jest dofinansowywana z programu Komisji Europejskiej „Ambasadorzy kultury”. Pod flagą Zjednoczonej Europy, „EUBO jest doskonałym symbolem siły integracji, subtelnym i jednocześnie potężnym narzędziem budującym harmonię między ludźmi i narodami” (Przewodniczący Komisji Europejskiej José Manuel Baroso).

Rachel Redmond

Pochodząca ze Szkocji, śpiewająca sopranem, Rachel Redmond studiowała w Glasgow i Londynie. Debiutowała w 2009 roku w *Królowej wróżek* Henry'ego Purcella w Glyndenbourne. Wystąpiła również jako Zjawa w *Makbecie* Verdiego (Opera Festiwalowa Glyndenbourne), w *Psalmach Chichester* Bernsteina (Royal Albert Hall, ze Szkocką Orkiestrą Symfoniczną BBC), w oratorium *Saul* Haendla (w ramach programu Młodych Artystów Brittena-Pearsa), w *Pasji św. Mateusza* Bacha, w *Mszy C-dur* Beethovena, w *Carmina Burana* w Auditorio Manuel de Falla w Granadzie, oraz w *Mesjaszu* Haendla.

W 2010 roku Rachel Redmond znalazła się w półfinale konkursu Kathleen Ferrier Awards i została finalistką konkursu London Bach Prize. Rok później została zaproszona do les Jardins des Voix, akademii dla młodych śpiewaków zespołu Les Arts Florissants prowadzonej przez Williama Christie i Paula Agnew.

W najbliższym czasie zaśpiewa partię Cecylii w *Cecylii, Dziewicy i Męczennicy* Charpentiera, Pierwszego Więźnia w operze *Dawid i Jonatan* Charpentiera na Festiwalu Muzycznym w Aix en Provence wraz z Les Arts Florissants i Williamem Christie'm, partię Pierwszej Damy w *Czarodziejskim Flecie* oraz rolę Pierwszej Siostrzenicy w operze *Peter Grimes* w Toulonie.

Reinoud Van Mechelen

Reinoud Van Mechelen urodził się w 1987 roku. Od wczesnych lat śpiewał w dziecięcym chórze Clari Cantuli. W 2007 roku rozpoczął naukę śpiewu u Anne Mertens i Nicolasa Achtena w Louvain, swoim rodzinnym mieście. Rok później wstąpił do Królewskiego Konserwatorium w Brukseli, gdzie podjął studia wokalne u Leny Lootens a następnie u Diny Grossberger. Jednocześnie brał udział w kursach mistrzowskich Greta De Reyghere, Isabelle Desrochers, Frédérica Hassa, Claire Lefilliâtre, Alaina Bueta, Jean-Paula Fouchécourta, François-Nicolassa Geslota i Howarda Crooka. W 2007 roku w ramach Europejskiej Akademii Barokowej Ambronnay wykonał partię Plutusa w operze *Karnawał i szaleństwo* Destouches'a pod dykcją Hervé Niqueta. Występował jako solista z wieloma znanymi zespołami, takimi, jak L'Arpeggiata, Capilla Flamenca, Ex Tempore, Ausonia, Ludus Modalis, le Poème Harmonique, B'rock, Ricercar Consort, Il Gardelino oraz Orkiestra Barokowa Unii Europejskiej. Regularnie współpracuje ze Scherzi Musicali, zespołem prowadzonym przez Nicolasa Achtena. Wspólnie nagrali kilka płyt, które zostały doskonale przyjęte przez międzynarodową krytykę muzyczną. W 2011 roku Reinoud Van Mechelen został zaproszony do wzięcia udziału w 5. edycji Le Jardin des Voix, barokowej akademii zespołu Les Arts Florissants. Od tamtego czasu regularnie występuje jako solista z Les Arts Florissants pod dykcją Williama Christie'ego, Paula Agnew i Jonathana Cohena.

Yannis François

Yannis François urodził się na Gwadelupie. Swoją karierę rozpoczął jako tancerz. Uczył się w École Atelier Rudra BÉjart w Lozannie i został członkiem BÉjart Ballet. Maurice BÉjart był pod ogromnym wrażeniem głosu Yannisa François i zachęcił go, aby jednocześnie rozpoczął karierę śpiewaczą. Yannis François uczył się śpiewu u Gary'ego Magby w Konserwatorium w Lozannie, które ukończył w 2010 roku. Na scenie operowej śpiewał partię Figara w *Weselu Figara* Mozarta, w *Juliuszu Cezarze* partię Curia, a w *Śnie nocy letniej* Petera Quince'a. Inne role operowe, to: Don Alfonso w *Così fan tutte*, Seneka w *Koronacji Poppei*, Neptun w *La liberazione di Ruggiero* Cacciniego (pod dyрекcją Gabriela Garrido), Radamanto i tancerz w *Eurydyce* Peri'ego (wykonywanej z L'Arpeggiatą i Christiną Pluhar), a w 2010 roku tytułowa rola w *Don Giovannim*. W 2010 roku wykonywał tytułową rolę w *Jekyllu* Raoula Ray z Ensemble Télémaque, a w 2012 partię Melissa w *Alcynie* Haendla.

Wykonuje także muzykę oratoryjną i kameralną: *La Susanna* Scarlatti'ego, *Weinachts-Oratorium i Pasję wg św. Jana* Bacha pod dyрекcją Tona Koopmana, *Requiem* Mozarta i *Das Paradies un die Peri* Schumanna, *Chansons Madécasses* Ravela, *To cast a shadow again* Erica Ewazena, oraz *Le Fou d'Elsa* Laurenta Petitgirarda.

Yannisa François jako tancerz występował w *Brzydkim kaczątku*, *Blummenkabarett* i *Purgatoire* pod dyрекcją Shahrokha Moshkhina Ghalma. Jako tancerz i śpiewak wystąpił w *Dydonie i Eneasz* i *Amours baroques* Monteverdiego z orkiestrą EUBO i Christiną Pluhar w 2010 roku.

Jest kolekcjonerem barokowych i wczesnoklasycystycznych partytur i rękopisów.

Elodie Fonnard

Elodie Fonnard studiowała grę na fortepianie i śpiew w Konserwatorium w Caen. Studiowała także muzykę dawną w Konserwatorium w Paryżu (Howard Crook, Kenneth Weiss, Patrick Cohen). W wieku 17 lat debiutowała w Caen w roli Mastrilli (*La Périchole* Offenbacha), następnie w roli Kuzynki (*Madame Butterfly* Pucciniego pod dyрекcją Jena-Yvesa Ossonce). Wykonywała partię Dydony (*Dydona i Eneasz*), Junony (*Królowa wróżek*) w Operze w Lille (wraz z Le Concert d'Astrée pod dyрекcją Emmanuelle Haïm), Hymen (*Cadmus et Hermione*) i Flory (*Atys*) w Operze Komicznej. Śpiewała w *Requiem* Mozarta, *Mszy Nelsońskiej* Haydna, *Oratorium na Boże Narodzenie* Saint-Saënsa, *Mszy C-dur* Beethovena, czy też w *Stabat Mater* Poulenca. W 2011 roku wzięła udział w akademii Les Jardin des Voix, w tym samym roku William Christie powierzył jej rolę Galatei (*Acis i Galatea* Haendla) i Belindy (*Dydona i Eneasz*). Śpiewała także w operze *Dawid i Jonatan* Charpentiera na Festiwalu w Aix-en-Provence, wystąpiła również z recitalem arii z oper francuskich z orkiestrą Les Arts Florissants.

Huw Daniel

Huw Daniel kształcił się w Ysgol Gymraeg Castell-nedd i Ysgol Gyfun Ystalyfera w Południowej Walii. Uczył się gry na organach w Robinson College w Cambridge, gdzie zdobył dyplom z wyróżnieniem w 2001 roku. Następnie przez dwa lata w Królewskiej Akademii Muzycznej studiował grę na barokowych skrzypcach u Simona Standage'a oraz grę na skrzypcach współczesnych u Hu Kuna.

W 2004 roku Huw Daniel został zaproszony do gry wraz z Orkiestrą Barokową Unii Europejskiej. Z muzykami tam poznanymi stworzył zespół Harmony of Nations. Ich pierwsza płyta ukazała się w 2007 roku, a wkrótce ma się ukazać ich drugi krążek – „Bach Triples”. Jest członkiem Irisch Baroque Orchestra i the English Concert, gra również z the Dunedin Consort, the Sixteen, London Haendel Orchestra, Retrospect Ensemble, King's Consort i Orkiestrą Wieku Oświecenia. Jako pierwszy skrzypek regularnie gra z Orquestra Barroca Casa da Música z Porto, z Harmony of Nations i barokową orkiestrą English Touring Opera, jest także zapraszany do współpracy z EUBO i Barokkanerne Oslo. Regularnie grywa także z wieloma zespołami kameralnymi, takimi, jak Florilegium, the Feinstein Ensemble i niedawno stworzony Truscott Quartet.

Gra na skrzypcach Alessandro Mezzadriego z około 1720 roku, wypożyczonych z Jumpstart Junior Foundation.

Paul Agnew

Paul Agnew urodził się w Glasgow. Edukację muzyczną odebrał w Chórze Katedralnym w Birmingham oraz na Uniwersytecie w Oxfordzie. Po ukończeniu studiów wstąpił do zespołu the Consort Musicke, z

którym wykonywał muzykę włoskiego i angielskiego Renesansu. Punktem zwrotnym w jego życiu okazały się przesłuchania prowadzone przez Williama Christie w 1992 roku. Zadebiutował jako solista śpiewając partię Hipolita w *Hipolicie i Arycji* Rameau wraz z Les Arts Florissants, pod dyrekcją Williama Christie. Stał się głównym wykonawcą partii kontratenorów francuskiego baroku, jego role w operach Rameau (*Plataea/Platée*, *Potomkowie Boreasza/Les Boréades*, *Les Indes Galantes*) zostały przyjęte z wielkim uznaniem. Po wieloletniej współpracy z Les Arts Florissants został ich drugim dyrygentem i w najbliższych sezonach poprowadzi ponad 100 koncertów.

Jako solista, Paul Agnew jest regularnie zapraszany do udziału w festiwalach: Festiwal w Edynburgu, BBC Proms czy Festiwal Lufthansy. Często śpiewa z orkiestrami takimi, jak Berlińscy Filharmonicy, Orkiestra Symfoniczna Miasta Birmingham, Orkiestra Opery Komicznej w Berlinie, Orkiestra Wieku Oświecenia czy the Gabrieli Consort and Players. Pojawia się u boku słynnych dyrygentów – Marca Minkowskiego, Tona Koopmana, Sir Johna Eliota Gardinera, Philippe’a Herreweghe i Emmanuelle Haïm.

Razem z Williamem Christie’em prowadzi także Le Jardin des Voix, akademię dla młodych śpiewaków Les Arts Florissants. Chętnie uczy nowe pokolenia muzyków: dyrygował Francuską Młodzieżową Orkiestrą Barokową, a w grudniu 2012, na koncertach poświęconych muzyce francuskiej i angielskiej, poprowadzi po raz pierwszy Orkiestrę Barokową Unii Europejskiej.

GAMAN

Andreas Borregaard

Akordeonista, jeśli nie gra na weselach i nie poświęca się w stu procentach graniu tanga, ma stosunkowo dużo czasu na myślenie i ćwiczenie. Jeśli na dodatek zajmuje się głównie muzyką współczesną, to chociaż z głodu nie umiera (muzyka współczesna ma się dobrze!!!), to w pewnym momencie zauważa, że z tego myślenia i ćwiczenia, ćwiczenia i myślenia, ćwiczenia bez myślenia i myślenia bez ćwiczenia nic dobrego nie wyniknie. Nic też dziwnego, że od kilku lat Andreas coraz częściej zapuszcza się w terytoria dotąd całkowicie mu obce. Paradoks jego polskich koncertów polega na tym, że słyszymy go tutaj w repertuarze, w którym w Danii prawie nikt go nie słyszał. Ale jeszcze usłyszą!!!

www.andreasborregaard.com

Bolette Roed

Nie trudno się pogubić, gdy ma się zbyt wiele talentów i zbyt wiele zainteresowań. Nie trudno stracić orientację, gdy wszystko przychodzi z łatwością dla innych nie tylko nieosiągalną, ale i niezrozumiałą. Na szczęście dla nas, spośród wielu możliwych kierunków rozwoju Bolette wybrała muzykę. Oczywiście nie można było oczekiwać, że ten wybór okiełzna jej temperament. Na to nie było i nie ma szans. Muzyka wg Bolette to wszystkie możliwe muzyki, które już zna, które dopiero poznaje i te, o których nie ma jeszcze zielonego pojęcia. Muzyka współczesna, muzyka barokowa, muzyka średniowieczna, folk, improwizacja, to już znamy. Do tego dochodzą teraz eksperymenty z elektroniką oraz nowy zespół, consort fletów prostych, do którego skrzyknęła swoje studentki z Akademii Muzycznej w Kopenhadze. Czy to wszystko? Jest wielce prawdopodobne, że notka poświęconą Bolette w przyszłym roku, będzie musiała zawierać kilka nowych pozycji.

www.boletteroed.com

Rune Tonsgaard Sørensen

Zaczął grać na skrzypcach w wielku lat 5, gdy kompletną klapą zakończyły się próby opanowania gry na akordeonie. Dzisiaj jest koncertmistrzem Filharmonii Kopenhaskiej, nauczycielem w Królewskiej Duńskiej Akademii Muzycznej, prymariuszem the Danish String Quartet, członkiem Gaman i the Dreamers Circus oraz powszechnie znanym w Danii solistą. W roku 2008 był jedynym duńskim półfinalistą Konkursu Skrzypcowego im. Carla Nielsena w Odense i otrzymał specjalną nagrodę za najlepsze wykonanie utworu kompozytora duńskiego.

Zainteresowania muzyczne Rune nie ograniczają się do klasycznych skrzypiec. Przez całe życie gra muzykę ludową, posiada wykształcenie w dziedzinie gry na organach i muzyki kościelnej i zawsze jest gotowy do uczestnictwa w jam session.

Gra na skrzypcach G.B. Guadagniniego, wypożyczonych mu przez Goof Foundation.

GLI INCOGNITI

Nazwa założonego w 2006 roku przez Amandine Beyer zespołu pochodzi od weneckiej „Accademia degli incogniti”. Gli Incogniti próbuje zaadoptować ducha nazwy poprzez kultywowanie „nieznanego” we wszystkich możliwych formach: eksperymentując z brzmieniem, wyszukując nieznaną wcześniej repertuar, odkrywając na nowo „standardy” i tak dalej. Gli Incogniti skupia muzyków, którzy poznali się uczestnicząc w wielu różnych projektach w ciągu ostatnich kilku lat, i którzy znajdują ogromną przyjemność we wspólnej pracy. Ich najważniejszym celem jest przekazywanie spójnej wizji

wykonywanych dzieł, u podstaw której leży różnorodność ich wrażliwości i gustów. Dzięki znakomitemu przyjęciu pierwszego nagrania poświęconego w całości koncertom skrzypcowym J. S. Bacha (Choc du Monde de la musique, 10 de Répertoire, "CD der Monat" w niemieckim magazynie Toccata), Gli Incogniti grał w wielu prestiżowych salach i na licznych festiwalach muzyki dawnej, takich jak Opéra de Monte Carlo, Théâtre de la Ville (Paryż), Via Stellae (Hiszpania), Tage Alter Musik Regensburg (Niemcy) or Festival de Sablé (Francja).

Ich drugie nagranie poświęcone „4 Porom Roku” Vivaldiego i kilku nienagrywanym dotąd koncertom skrzypcowym (Choc du Monde de la Musique de l'année, 10 de Répertoire) wydane w 2008 roku zostało uznane przez krytyków za „odnowienie” dyskografii Vivaldiego i przez kilka tygodni znajdowało się na szczycie listy najlepiej sprzedających się płyt z muzyką klasyczną we Francji.

Ostatnie dwa nagrania zespół poświęcił mniej znanym kompozytorom, Nicoli Matteisowi (2009) i Johannowi Rosenmullerowi (2010), wykonując ich nieznanne i nieopublikowane do tej pory utwory. Również one zostały bardzo dobrze przyjęte przez krytyków.

Amandine Beyer

Amandine Beyer rozpoczęła edukację muzyczną w wieku 4 lat od gry na flecie prostym, który zamieniła na skrzypce w klasie Aurelii Spadaro. Kiedy miała 15 lat została przyjęta do Konserwatorium w Paryżu. W tym samym czasie napisała pracę magisterską poświęconą K. Stockhausenowi i w roku 1996 otrzymała dyplom z muzykologii. Przeprowadziła się do Bazylei, gdzie kontynuowała naukę u Chiary Banchini w Schola Cantorum Basiliensis. Miała tam niepowtarzalną możliwość spotkania z tak znakomitymi nauczycielami, jak Christophe Coin, Jesper Christensen, Nicolau de Figureido, Jean Goverts, Raphaël Oleg czy Hopkinson Smith. Obok studiowania muzyki renesansowej oraz barokowej i historii ich interpretacji grała na Fidel w zespole Mala Punica (prowadzonym przez Pedro Memelsdorffa), jednym z najbardziej znanych zespołów wykonujących muzykę średniowieczną. Razem z nim nagrała płyty dla Erato i Harmonia Mundi. Jako solistka występowała z Ensemble 415, le Concert Français, l'Accademia Montis Regalis, Les Siècles i z wieloma muzykami, na przykład z Pierrem Hantaï, Giuliano Carmignolą, Chiara Banchini. Pełniła rolę koncertmistrzyni w zespole Le Concert Français (P. Hantaï), była również członkinią zespołu "Les Cornets Noirs". W rezultacie grała na festiwalach i w salach koncertowych na całym świecie. Amandine Beyer była wielokrotnie nagradzana. W 1998 roku, wraz z zespołem L'Assemblée des Honnestes Curieux, zdobyła 1. Nagrodę oraz Nagrodę Jury na Rovereto Competition we Włoszech. Dwa lata później otrzymała, wraz z Laurence Beyer, stypendium od Juventus Foundation, która zrzesza najbardziej obiecujących młodych europejskich solistów. W lutym 2001 roku zdobyła również 1. Nagrodę na Antonio Vivaldi Baroque Violin Competition w Turynie. W 2006 roku założyła nowy zespół, Gli Incogniti. Muzycy wchodzący w jego skład z wielką przyjemnością występują na całym świecie, wykonując zarówno bardzo znany repertuar, jak i dzieła mniej popularnych kompozytorów („4 Pory Roku” Vivaldiego, „Arie skrzypcowe” Matteisa, motety i sonaty Rosensmüllera). Amandine Beyer nagrywała dla Zig-Zag-Territoires, Erato, Harmonia Mundi France, Alpha i Opus 111 (niektóre z tych nagrań zyskały uznanie francuskiej i międzynarodowej prasy, w tym Diapason d'or, Choc du Monde de la Musique, Preis der deutschen Schallplattenkritik...), jak i dla licznych stacji radiowych i telewizyjnych: France Musique, France Culture, Radio Classique, WDR, ORF, Arte, Mezzo, France 3, la RAI. Od 2004 roku uczy w

Barbaste we Francji, a także na Wydziale Muzyki Dawnej w ESMAE w Porto. We wrześniu 2010 rozpoczęła pracę w Schola Cantorum Basiliensis w Bazylei, prowadząc klasę skrzypiec wspólnie z Leilą Schayegh. W pewnym sensie jest to jej „powrót do źródeł”!

Baldomero Barciela

Baldomero Barciela urodził się w Vigo w Hiszpanii. Studiował historię sztuki oraz grę na gitarze, uczestniczył także w zaawansowanym kursie gry na violi da gamba u Marianne Muller w Conservatoire National de Musique w Lyonie. Jest założycielem L'Assemblée des Honnestes Curieux, zespołu z którym zdobył 1. Nagrodę na Premio Rovereto w 1998 roku i z którym występował w Théâtre du Châtelet oraz na takich festiwalach jak Sablé, Urbino, Ambronay i Via Stellae. Nagrywał dla Opus 111 i Zig-Zag Territoires.

Anna Fontana

Anna Fontana urodziła się w Weronie. Po ukończeniu Królewskiego Konserwatorium w Hadze kontynuowała naukę gry na klawesynie i realizację basso continuo u Jespera B. Christensena w Schola Cantorum Basiliensis. Grała na całym świecie z Academia Montis Regalis, Ensemble Aurora, Cappella della Pietà dei Turchini, Ensemble Zefiro, czy La Venexiana. Nagrywała dla Opus 111, Capriccio, Glossa, Alpha, La Bottega Discantica, Agorà, Naxos oraz Arion.

Francesco Romano

Po uzyskaniu dyplomu z gry na gitarze w Conservatorio di Santa Cecilia w Rzymie Francesco Romano poświęcił się studiom na wykonawstwie repertuaru renesansowego i barokowego. Występował na wielu festiwalach w Europie, Ameryce i Japonii.

Współpracował z Jordi Savallem, Andrew Lawrence Kingiem, Christophem Coinem, Enrico Onofrim i Amandine Beyer. Nagrywał dla Opus 111, Capriccio, RCA, Virgin, Symphonia, Hyperion, Nuova Era.

W ostatnim czasie nagrał dla niemieckiej wytwórni Edel Klassik koncerty Vivaldiego na lutnię i smyczki oraz na lutnię, violę d'amore i smyczki wraz z Academia Montis Regalis.